

**ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobkyně E. J., zastoupené JUDr. Ivetou Ferdusovou, advokátkou se sídlem Brno, Útěchovská 71, proti žalovanému Ministerstvu pro místní rozvoj, Praha 1, Staroměstské nám. 6, o kasační stížnosti proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 24. 1. 2006, čj. 11 Ca 239/2004 – 45,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se zamítá.
- II. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu ze dne 15. 12. 2003, čj. JMK 30586/2003 OÚPSŘ bylo dle § 30 správního řádu (z roku 1967) zastaveno řízení vedené podle § 65 správního řádu o přezkoumání rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru územního a stavebního řízení ze dne 12. 3. 2001, čj. OÚSŘ U 01/08702/Šk/Wi.

Rozhodnutím Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 30. 6. 2004, čj. 14807/04-63/1327/B bylo odvolání E. J. zamítnuto a uvedené rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje bylo potvrzeno.

Žalobou, podanou u Městského soudu v Praze se E. J. (dále též „žalobkyně“ nebo „stěžovatelka“) domáhala zrušení tohoto správního rozhodnutí ministerstva.

Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 24. 1. 2006, čj. 11 Ca 239/2004 – 45 byla tato žaloba odmítnuta. Jak vyplývá z odůvodnění tohoto usnesení, soud dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí není rozhodnutím, kterým by došlo k určení, zrušení či změně práv nebo povinností žalobkyně. Jde o úkon správního orgánu, který je vyloučen ze soudního přezkumu podle § 70 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Proti tomuto usnesení podala žalobkyně kasační stížnost. V ní dovozuje, že má za to, že rozhodnutím žalovaného bylo meritorně rozhodnuto a tímto úkonem správního orgánu byla dotčena její subjektivní práva. Výklad, který použil městský soud, je nepřipustně restriktivní a je v rozporu se základními principy ochrany poskytované ve správním soudnictví. Městský soud dovedl nedostatek žalobní legitimace podle § 65 odst. 1 s. ř. s., opomněl se však zabývat, zda není dána legitimace žalobkyně podle § 65 odst. 2 s. ř. s.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení městského soudu v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti. Vycházel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

V konstantní judikatuře, především Nejvyššího správního soudu, bylo již opakovaně uvedeno, že rozhodnutí, jímž bylo zastaveno řízení o přezkoumání rozhodnutí mimo odvolací řízení (§ 30 a § 65 správního řádu z roku 1967), je úkonem správního orgánu, jímž nedošlo k založení, změně, zrušení či závaznému určení práv a povinností účastníka řízení. Takovýto úkon je vyloučen ze soudního přezkoumání ve správním soudnictví podle § 70 písm. a) s. ř. s., neboť není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s.; žalobu proti němu podanou správní soud odmítne podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2003, čj. 5 A 170/2002 – 15, publikované pod č. 197/2004 Sb. NSS). Ani v této (nyní projednávané) věci soud neshledal důvod od tohoto stanoviska se odchýlit a na toto rozhodnutí je možno v plném rozsahu odkázat.

Pro úplnost – se zřetelem především na námitky uvedené v kasační stížnosti – je třeba dodat:

Jak rozhodnutí o zastavení řízení, tak i rozhodnutí správního orgánu o zamítnutí odvolání a potvrzení napadeného rozhodnutí jsou rozhodnutími ryze procesními (především se zřetelem na závěry již výše uvedené). Nemůže proto obstát tvrzení, že jde o meritorní rozhodnutí. Pro vyloučení takového rozhodnutí z přezkoumávání ve správním soudnictví, není rozhodující, zda se žalobce dovolává žalobní legitimace podle § 65 odst. 1 či odst. 2 s. ř. s. V obou případech je totiž podstatný charakter žalobou napadeného správního aktu. Na tom nic nemění ani to, že nadřízený správní orgán v daném případě nepřistoupil ke zrušení jím

přezkoumaného rozhodnutí (v rámci dozorčí činnosti) nikoli proto, že by neshledal porušení zákona, ale především proto, že zrušení dle jeho názoru bránil ohled na práva nabytá v dobré víře (§ 65 odst. 2 správního řádu). Ostatně žalobkyni nic nebránilo, aby proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání podle § 60 správního řádu podala včas žalobu ve správním soudnictví.

Ze všech těchto důvodů byla kasační stížnost jako nedůvodná zamítnuta.

Stěžovatelka v řízení o kasační stížnosti neměla úspěch, žalovanému, jak vyplývá i z obsahu spisu, náklady v tomto řízení nevznikly. Proto bylo rozhodnuto, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. října 2007

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu